

Arrest

nr. 280 150 van 16 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 12 mei 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 maart 2022 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissingen van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 augustus 2013 een verzoek om internationale bescherming in en verzoekster op 9 december 2013. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 september 2014 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest van 7

augustus 2015 met nr. 150 531 eveneens de erkenning van de vluchtelingenstatus en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Verzoekers dienen op 11 februari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 juli 2014 neemt verweerder een beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

1.3. Verzoekers dienen op 3 november 2020 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.4. Verweerder neemt op 29 maart 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 11.08.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk twee jaar voor mijnheer en één jaar en negen maanden voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor ernstige moeilijkheden indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor ernstige problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië (waar hun land in een oorlogstoestand zou zijn tengevolge van de militaire aanval van het Azerbeidzjaanse leger) vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zullen worden door de omschreven situatie omwille van hun persoonlijke situatie of omstandigheden.

Betrokkenen wijzen erop dat zij zich in hun land van herkomst in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare positie zouden bevinden. Betrokkenen maken dit echter niet aannemelijk. Het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij in Armenië over een ruim familiaal netwerk beschikken. Betrokkenen tonen niet aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit

fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reintegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen in een sociaal en financieel zwakke en kwetsbare positie terecht zouden komen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat zij in Armenië geen veilig en normaal leven zouden kunnen leiden, dat er voor hen geen menswaardig toekomstperspectief zou bestaan in Armenië, dat hun persoonlijke situatie in Armenië dan ook uitzichtloos zou zijn en dat hun lange afwezigheid uit Armenië hun moeilijkheden zal verergeren. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het gaat hier om een loutere verklaring die niet gestaafd wordt door enig begin van persoonlijk bewijs. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien hun asielprocedure negatief werd afgesloten, blijkt dat zij geen ernstige moeilijkheden riskeren in het land van herkomst. Evenmin tonen zij aan dat hun situatie in het land van herkomst bij een terugkeer penibel zal zijn, integendeel zij beschikken nog over verschillende sociale contacten waarop zij beroep kunnen doen. Deze elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun drie zoons in België geboren zijn. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen in België. Ter staving hiervan leggen ze de schoolrapporten voor evenals kleuterdiploma's, attesten van regelmatige lesbijwoning en verschillende klasfoto's.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat hun kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontczegd.

Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat de ouders bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks de weigeringsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan hen betekend werden. Zij lieten het schoolbezoek van hun kinderen bewust plaatsvinden in deze precaire situatie. Bovendien kan er, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk vijf jaar voor de drieling en tien jaar voor hun dochter), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen het Armeense alfabet niet zouden kennen evenmin als de grammatica. Voor de kinderen zou het Armeens een vreemde taal zijn die niet verwant is met het Nederlands. Bovendien zou een terugkeer een delicate herintegratie betekenen in een totaal verschillend schoolsysteem.

Betrokkenen zouden niet kunnen terugkeren omdat hun kinderen niet vertrouwd zouden zijn met de Armeense grammatica en het Armeense schoolsysteem. Echter, allereerst merken we op dat hun drie jongste kinderen hun basisonderwijs nog moeten opstarten, ze zijn namelijk nog maar vijf jaar oud. Zij kunnen aldus hun basisonderwijs probleemloos opstarten in het land van herkomst. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was.

Dit wordt ondersteund door de vaststelling dat mevrouw slechts één deelcertificaat Nederlands voorlegt (namelijk van het allerlaagste niveau) en mijnheer geen enkel. Dit blijkt eveneens uit het feit dat de drieling het project Babbeldoos hebben gevolgd van de Stad Hasselt, een project gericht op anderstalige kleuters om hun Nederlands te oefenen in de vrije tijd. Zij maken dus allerm minst aannemelijk dat zij in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken en dat hun kinderen niet opgevoed zouden zijn in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat hun kinderen daarnaast ook Nederlands leren. Dit houdt in dat hun dochter minstens over een degelijke mondelinge taalbeheersing in het Armeens beschikt. Betrokkenen tonen niet aan dat hun dochter, op basis van deze mondelinge beheersing, niet vlot de overstap naar geschreven taal zou kunnen maken.

Grammatica vormt evenzeer een onderdeel van mondelinge als van schriftelijke taalbeheersing. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3, artikel 12, artikel 16 en op artikel 28. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RvV nr. 107.646 van 30.07.2013, RvV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RvV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RvV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RvV nr 107.495 dd 29.07.2013). Inzake art. 28 van het Kinderrechtenverdrag, dient gesteld dat het recht op onderwijs niet ontzegd wordt bij een terugkeer. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst. Artikel 12 wordt gerespecteerd doordat de kinderen hun mening hebben kunnen uiten in de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders voor zichzelf en hun kinderen. In deze aanvraag hebben de kinderen alle feitelijke informatie kunnen verschaffen en kunnen staven met nuttige stukken. Ook nadien was het voor de kinderen mogelijk bijkomende elementen aan te brengen. Artikel 12 IVRK stelt dat de gelegenheid te worden gehoord dient te geschieden op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Gezien de hoorplicht niet speelt bij een beslissing nopens een aanvraag om machtiging tot verblijf

(onderhavige administratieve beslissing berust immers niet op het persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst) berust er geen verplichting de kinderen nadat deze hun mening reeds hebben kunnen uiten via de aanvraag en eventuele latere stukken ook nog eens mondeling te horen. Inzake artikel 16 (het recht op privacy) merken we op dat er van een inmenging in het gezins- en privéleven van de kinderen geen sprake is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor het hele gezin geldt en de bestaande gezinseenheid van de kinderen volledig behouden blijft.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM dat geschonden zou worden in hoofde van hun kinderen omwille van hun lange verblijfsduur. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In Armenië daarentegen beschikken ze, volgens hun eigen verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure, over een ruim familiaal netwerk. De bestaande gezinseenheid blijft dan ook volledig behouden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RvV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden en die van hun kinderen 22 getuigenverklaringen voorleggen. Echter, uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63).

Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij en hun kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op de medische problematiek in hoofde van hun zoon H. die tot op heden medisch opgevolgd zou worden en waarvoor het aangewezen zou zijn dat de lopende medische behandeling in België verder gezet kunnen worden. Ter staving hiervan leggen betrokkenen twee raadplegingsverslagen dd. 04.08.2020 en dd. 02.04.2019 van dr. T.. Uit de verslagen blijkt echter dat er geen lopende behandeling meer is maar slechts een jaarlijkse controle, dat H. het prima stelt, actief en weinig ziek is en dat er geen indicatie is voor interventie. Bovendien blijkt uit deze attesten niet dat hun zoon niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen afgeraden zou worden. Dit element verhindert een verwijdering dan ook niet.

Betrokkenen beweren dat omwille van de staat van oorlog de toegankelijkheid en beschikbaarheid van medische zorgen in hun land van herkomst ernstig beperkt zou zijn, gelet op de schaarste inzake medisch verzorgingsmateriaal. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkenen die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Betrokkenen maken niet aannemelijk dat zij in Armenië geen toegang zouden hebben tot de gezondheidszorg of dat zij verstoken zullen blijven van de nodige medische zorgen. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te ondersteunen met minstens een begin van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat uit de voorgelegde attesten niet blijkt dat H. nood heeft aan medicatie.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij alle banden met Armenië verbroken zouden hebben. Echter, betrokkenen maken dit niet aannemelijk. Het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 32 jaar voor mijnheer en ruim 29 jaar voor mevrouw in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Het feit dat betrokkenen een werkbefoete voorleggen die zou komen te vervallen indien zij dienen terug te keren, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 11.08.2015 verviel op dat ogenblik tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen halen aan dat een terugkeer naar Armenië hun integratieproces zal afbreken voor lange tijd en het mogelijks helemaal teniet zou doen waardoor meteen ook de reden om een machtiging te verlenen zou wegvallen. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoekers beperken er zich toe te benadrukken dat zij tijdens hun verblijf volledig zijn geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze hun integratie hen dan precies verhinderen om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde en niet onder de uitsluitingsgronden vallen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevonden na het afsluiten van hun asielprocedure en dat zij het grondgebied dienden te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk

zijn voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten maar hebben nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2013 in België zouden verblijven, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij hier hun leven uitgebouwd zouden hebben, dat zij duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij hier hechte sociale banden opgebouwd zouden hebben, dat zij zeer goed Nederlands zouden spreken, dat zij bereid zouden zijn dit persoonlijk toe te lichten, dat zij hun verantwoordelijkheid zouden wensen op te nemen, dat zij niet afhankelijk zouden willen zijn van de overheid, dat zij absoluut werkwillig zouden zijn, dat mijnheer hier een arbeidsverleden heeft, dat hij gedurende lange periodes tewerkgesteld zou zijn geweest, dat zij allebei uitzicht zouden hebben op stabiele tewerkstelling, dat zij een permanente bijdrage aan de samenleving zouden kunnen leveren, dat mevrouw een gediplomeerd boekhouder zou zijn en mijnheer een heftruckbestuurder, dat zij verschillende opleidingen gevolgd zouden hebben, dat zij uitstekend Nederlands spreken dat zij geleerd zouden hebben tijdens hun verblijf in Schaarbeek, dat zij personen zouden zijn met een goede ingesteldheid, dat zij verregaand lokaal verankerd zouden zijn binnen de stad Hasselt, dat er sprake zou zijn van een verregaande integratie, dat zij beiden een werkbepoofte voorleggen evenals de arbeidskaarten C van mijnheer, een arbeidsovereenkomst dd. 01.11.2014 van mijnheer, zijn pensioenfiche 2016, zijn attest vakantiegeld 2015, verschillende loonfiches, zijn individuele rekening 2015, hun aanslagbiljet van de personenbelastingen voor de aanslagjaren 2014 en 2015, enkele diploma's van Kind en Gezin, enkele kleuterdiploma's, een deelnamebewijs aan het project babbeldoos, één deelcertificaat Nederlands van mevrouw, één inschrijvingsfiche Nederlands van mevrouw, een attest van aanmelding bij het onthaalburo van mevrouw, een certificaat heftruckbestuurder veiligheid van mijnheer, het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie van mijnheer, 22 getuigenverklaringen, een attest van niet steunverlening door het OCMW, verschillende ontvangstbewijzen van het OCWM en bijhorende rekeningen, hun huurovereenkomsten, een kaart visverlof 2014, hun Belgische rijbewijzen, enkele documenten inzake hun bankrekeningen en verschillende facturen van het ziekenhuis, de kinderopvang, de mutualiteit en school) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.5. Verweerder neemt op 29 maart 2022 tevens twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van een bijlage 13. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

"De heer [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

"Mevrouw, [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

H. A., geboren op 30.09.2011, nationaliteit: Armenië

H. G., geboren op 27.12.2016, nationaliteit: Armenië

H. H., geboren op 27.12.2016, nationaliteit: Armenië

H. D., geboren op 27.12.2016, nationaliteit: Armenië

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, in wat kan worden beschouwd als een eerste middel, een schending aan van "de artikelen 2+3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel ; schending van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 & schending artikel 8 EVRM."

Zij verstrekken, na een theoretische uiteenzetting onder punt "A. Algemene principes" van hun verzoekschrift, volgende concrete toelichting bij hun middel onder punt "B. toepassing":

"[...] DOORDAT verweerder stelt dat de integratie van verzoekers en hun kinderen in de Belgische samenleving en het verblijf van verzoekers in België sinds 2013 geen uitzonderlijke omstandigheden zijn enerzijds en anderzijds aanhaalt dat de asielprocedure van verzoekers negatief was afgesloten.

TERWIJL verweerder in zijn ontwikkelde argumentering enerzijds verwijst naar het feit dat de Belgische asielinstanties een weigeringsbeslissing hadden genomen inzake de asielaanvraag van verzoekers en anderzijds verwijst naar de integratie in hoofde van verzoekers en hun kinderen en deze niet in vraag stelt, doch zich beperkt tot het stellen dat de door verzoekers uitgewerkte argumenten niet volstaan om als uitzonderlijke omstandigheden te worden aanzien die de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980 in België kunnen verantwoorden.

Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 29 maart 2022 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen in verzoekers dossier zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Bovendien schendt verweerder de zorgvuldigheidsverplichting (algemeen rechtsprincipe) door na te laten binnen een 'redelijke termijn' de bestreden beslissing te nemen.

De aanvraag cfr. art. 9bis Vw. van verzoekers dateert van 3 november 2020, terwijl de bestreden beslissing pas werd genomen op 29 maart 2022, hetzij -bijna een jaar en vijf maanden later-, hetgeen onredelijk lang is.

Verweerder schendt het principe van "goed beheer".

Dit principe houdt in dat verweerder door zijn optreden of het nalaten hiervan, geen schade mag berokkenen aan de verzoekende partij.

De vraag dient te worden gesteld of de vertraging in casu had kunnen vermeden of beperkt worden.

De lange duur van de procedure zou desgevallend kunnen worden verantwoord door de zorg om een grondige enquête te voeren.

Het principe van goed beheer omvat het recht op (juridische) zekerheid en het nodige respect voor het rechtmatige vertrouwen van de burger.

Het principe van de beoordeling van de belangen dat gekoppeld is aan het principe van goed beheer, houdt in dat de beslissingen tijdens de voorbereidingsfase zorgvuldig worden voorbereid en dat tijdens de beslissingsfase een redelijke keuze wordt gemaakt (principe van proportionaliteit).

In casu bestaat er geen objectieve grondslag waarom verweerder bijna anderhalf jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers en hun kinderen hebben zich in die lange tussenperiode, sinds november 2020 tot op heden, immers nog verder geïntegreerd.

In de bestreden beslissing wijst verweerder op het feit dat de asielprocedure van verzoekers “niet als onredelijk lang kan beschouwd worden”, doch rept met geen woord over het feit dat verweerder zélf er bijna anderhalf jaar over gedaan heeft om een beslissing te nemen inzake verzoekers 9bis aanvraag.

In hun 9bis aanvraag baseerden verzoekers zich specifiek op redenen van verregaande integratie, het verbreken van de banden met hun herkomstland, het schoollopen van hun kinderen etc., als redenen om hun 9bis aanvraag vanuit België in te dienen.

Hiermee geeft verweerder blijk van een gebrek aan zorgvuldigheid.

EN DOORDAT verweerder alludeert op het feit dat ‘uitzonderlijke omstandigheden’ in het licht van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 deze zijn die verzoekers en hun kinderen verhinderen in hun land van herkomst, Armenië, deze aanvraag tot verblijf in te dienen.

TERWIJL deze ‘uitzonderlijke omstandigheden’ voor verzoekers geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het voldoende zou moeten zijn om aan te tonen dat het voor verzoekers buitengewoon moeilijk is om naar Armenië terug te keren teneinde daar een aanvraag tot verblijf aan te vragen, (zie de Ministeriële Omzendbrief dd. 09/10/1997 betreffende de toepassing van artikel 9.3° van de wet van 15/12/1980, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14/11/1997 en de constante rechtspraak van de Raad van State. o.a. arrest Nr. 93.760 dd. 06/03/2001).

Verweerder heeft een grote appreciatiebevoegdheid met betrekking tot het uitzonderlijk karakter van de omstandigheden die in een aanvraag tot machtiging van verblijf worden ingeroepen.

Dit gegeven ontslaat verweerder evenwel niet van de plicht om een beslissing in een individueel dossier op een gepaste wijze te motiveren en op een redelijke manier te beoordelen.

Verweerder had het geheel van de argumenten dienen te beoordelen, die door verzoekers als uitzonderlijke omstandigheden werden ingeroepen, zoals o.a.:

- hun vlucht uit hun land omdat zij daar dreigden het slachtoffer te worden van vervolgingen ;
- hun uitzonderlijk langdurig verblijf in België sedert 2013 ;
- hun verregaande integratie in het land ;
- het gegeven dat beide verzoekers concrete werkaanbiedingen hebben ;
- het gegeven dat hun drieling zoontjes in België zijn geboren in 2016 ;
- het feit dat één van die zoontjes (H.) geboren is met een hartafwijking waarvoor hij jaarlijks een medisch nazicht dient te ondergaan in het Jessa Ziekenhuis in Hasselt bij kindercardioloog dokter D. B. ; een ans met wie verzoekers de voorbije jaren een vertrouwensband hebben opgebouwd ;
- het feit dat verzoekers veel praktische moeilijkheden zullen ondervinden in Armenië voor wat betreft de toegankelijkheid (& betaalbaarheid) en beschikbaarheid van aangepaste medische zorgen voor H. . gelet op de schaarste inzake medisch verzorgingsmateriaal om reden dat Armenië (-sinds eind september 2020. datum waarop Azerbeidzjan aan de Armeense enclave in de regio Nagorno-Karabach. de oorlog had verklaard-), zélf op voet van oorlog leeft met Azerbeidzjan en Turkije en momenteel prioriteit geeft aan de behandeling van oorlogsslachtoffers uit Nagorno-Karabach ;

Het reeds verpauperde Armenië kampt nog steeds met de gevolgen van de immense materiële en menselijke verliezen die de oorlog in Nagorno-Karabach heeft veroorzaakt ;

- het feit dat er in Armenië actueel een uiterst gespannen politieke en sociaaleconomische situatie heerst sinds het gewapend conflict tussen Nagorno-Karabach en Azerbeidzjan en Turkije ; en dat een realistische vrees bestaat dat ook Armenië dreigt te zullen worden meegesleurd in een nieuwe oorlog met Azerbeidzjan ;

- het gegeven dat hun kinderen schoollopen in België ; dat hun 11-jarig dochtertje A. twee jaar oud was toen zij naar België was gekomen en zij sindsdien steeds onderwijs in België heeft gehad in het Nederlands en zij het Armeense alfabet niet kent.

(Wikipedia : Het Armeens heeft een eigen alfabet, ontwikkeld door St. Mesrop Masjtots. Het vormt een zelfstandige tak van de Indo-Europese taalfamilie en is de enige nog levende van drie verwante talen uit de oudheid. De andere twee, het Thracisch en het Frygisch, zijn verdwenen onder de druk van het Grieks of het Latijn.)

Armenië heeft een heel apart schriftsysteem dat bestaat uit symbolen dat niet verwant is met het Latijnse schrift noch met het cyrillische Russisch.

Voor de kinderen van verzoekers is dat schrift totaal vreemd.

Indien het gezin van verzoekers zou genoodzaakt worden om terug te keren naar Armenië, voor de loutere formaliteiten van de indiening van 9bis aanvraag bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging, dan zouden de beide kinderen daar gedurende onbepaalde tijd naar school moeten gaan.

Dit zou totaal buitensporig en onredelijk zijn aangezien de kinderen helemaal niet vertrouwd zijn met het Armeense schrift.

Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar Armenië . waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds de asielaanvraag in 2013), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kinderen.

De Raad van State oordeelde meermaals dat het niet het onvoorzienbaar of zeldzaam karakter van de feiten is dat dient aangetoond te worden, maar wel het feit dat, rekening houdend met alle omstandigheden, het indienen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland een buitengewone moeite zou uitmaken voor de betrokkene. (Rvst. N° 60.962. 11/07/1996. TVR 97, p. 385 ; Rvst nr. 117.713 dd. 31/03/2003.)”

2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten om concreet uit te werken op welke wijze deze verdragsbepaling wordt geschonden door de eerste bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing in casu is voorzien van een duidelijke feitelijke en juridische motivering. Zo wordt hierin, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, omdat de ingeroepen elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. In de eerste bestreden beslissing motiveert verweerder uitgebreid waarom hij van oordeel is dat uit de door verzoekers aangebrachte elementen, zoals zij deze in hun verzoekschrift nogmaals oplist, geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. De voorziene

motivering is duidelijk en draagkrachtig zodat ze verzoekers in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gebaseerd. Verzoekers tonen alleszins niet aan dat deze motieven hen niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991, wordt dan ook niet aangetoond.

2.4. De inhoudelijke kritiek die verzoekers verder op de motieven uiten, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven [...]”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op het in artikel 9 van de Vreemdelingenwet neergelegd principe dat een vreemdeling een machtiging om langer dan de in artikel 6 van deze wet bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient (de gemachtigde van) de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2.6. In casu werd verzoekers' verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard, omdat de door hen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die hen toelaten de aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen.

2.7. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad toetst op dit punt terughoudend. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.8. Verzoekers wijzen in een eerste punt van kritiek op hun integratie en lang verblijf in België sinds 2013. Zij betogen dat verweerder deze niet in vraag stelt maar zich beperkt tot een verwijzing naar de weigeringsbeslissing inzake de asielaanvraag en de vaststelling dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn.

2.9. De Raad kan enkel vaststellen dat de eerste bestreden beslissing meer doet dan te verwijzen naar de negatieve afloop van de asielprocedure en wel degelijk inhoudelijk motiveert aangaande de aangehaalde elementen van integratie en lang verblijf. Zo stelt verweerder op pertinente wijze vast dat deze aangehaalde elementen in overeenstemming met vaste rechtspraak van de Raad van State behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

2.10. Verzoekers betogen in tweede instantie dat verweerder pas *“bijna een jaar en vijf maanden”* na het indienen van de in punt 1.3. bedoelde aanvraag een beslissing nam, wat verzoekers beschouwen als onredelijk lang en een schending van *“het principe van ‘goed beheer’”*. Volgens verzoekers *“bestaat er geen objectieve grondslag waarom verweerder bijna anderhalf jaar tijd nodig had om de bestreden beslissing te nemen.”* Zij wijzen erop dat zij zich samen met hun kinderen in tussentijd verder hebben geïntegreerd.

2.11. In de Vreemdelingenwet is geen termijn voorzien voor de behandeling van aanvragen om een humanitaire verblijfsmachtiging. Er geldt dan ook geen plicht voor verweerder om een aanvraag binnen een bepaalde periode te behandelen of om over de behandelingstermijn te motiveren. Verweerder kan voorts bezwaarlijk worden verweten dat hij de nodige tijd neemt om verzoekers' aanvraag, die gepaard ging met maar liefst 204 stukken, te behandelen. Verzoekers tonen ook niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing, die hun verblijfsstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. Dat verzoekers zich ondertussen verder willens integreren tijdens een illegaal verblijf kan verweerder ook niet ten kwade worden geduid. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoekers zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.12. Door in het verzoekschrift de draagwijdte van het begrip *“buitengewone omstandigheden”* te duiden met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, tonen verzoekers niet concreet aan dat verweerder de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben beoordeeld of hieraan een invulling heeft gegeven die strijdig is met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State.

2.13. Verzoekers kunnen wel worden gevolgd waar ze stellen dat verweerder een grote appreciatie-bevoegdheid heeft bij de beoordeling of ingeroepen elementen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zoals verzoekers stellen, dient verweerder hierover op een gepaste wijze te motiveren en de beoordeling dient op een redelijke manier te gebeuren.

2.14. Verzoekers tonen echter door de elementen van hun zaak op te lijsten en te stellen dat verweerder heeft nagelaten het geheel van de door hen ingeroepen argumenten te beoordelen, niet aan dat verweerder niet heeft voldaan aan het gestelde in punt 2.13. Het volstaat dat verweerder de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en duidelijk motiveert waarom ze geen buitengewone omstandigheden zijn, quod in casu. De Raad ziet ook niet in en verzoekers leggen ook niet uit hoe elementen die afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in hun geheel genomen toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. Er is dan ook geen grondslag voor hun verwachting om op dat laatste punt nog een bijzondere motivering terug te vinden in de eerste bestreden beslissing.

2.15. Specifiek met betrekking tot de scholing van hun kinderen, voeren verzoekers aan – zoals zij dit reeds naar voor brachten in hun verblijfsaanvraag – dat hun kinderen niet vertrouwd zijn met het Armeens schrift. Hierdoor zou het volgens verzoekers buitensporig en onredelijk zijn om de kinderen voor onbepaalde tijd scholing te laten volgen in Armenië. De Raad leest in de eerste bestreden beslissing de volgende uitgebreide motivering die verzoekers niet weerleggen door opnieuw te herhalen dat hun kinderen niet vertrouwd zijn met het Armeens schrift: *“Betrokkenen zouden niet kunnen terugkeren omdat hun kinderen niet vertrouwd zouden zijn met de Armeense grammatica en het Armeense schoolsysteem. Echter, allereerst merken we op dat hun drie jongste kinderen hun basisonderwijs nog moeten opstarten, ze zijn namelijk nog maar vijf jaar oud. Zij kunnen aldus hun basisonderwijs probleemloos opstarten in het land van herkomst. Verzoekers maken niet aannemelijk dat hun dochter een zodanige taal-en culturele achterstand heeft dat ze in Armenië niet zouden kunnen aansluiten op school. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt ondersteund door de vaststelling dat mevrouw slechts één deelcertificaat Nederlands voorlegt (namelijk van het allerlaagste niveau) en mijnheer geen enkel. Dit blijkt eveneens uit het feit dat de drieling het project Babbeldoos hebben gevolgd van de Stad Hasselt, een project gericht op anderstalige kleuters om hun Nederlands te oefenen in de vrije tijd. Zij maken dus allerm minst aannemelijk dat zij in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken en dat hun kinderen niet opgevoed zouden zijn in deze taal, niettegenstaande het mogelijk is dat hun kinderen daarnaast ook Nederlands leren. Dit houdt in dat hun dochter minstens over een degelijke mondelinge taalbeheersing in het Armeens beschikt. Betrokkenen tonen niet aan dat hun dochter, op basis van deze mondelinge beheersing, niet vlot de overstap naar geschreven taal zou kunnen maken. Grammatica vormt evenzeer een onderdeel van mondelinge als van schriftelijke taalbeheersing. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”*

2.16. Door voor het overige louter te volharden in de argumenten van hun verblijfsaanvraag en algemene beweringen te uiten zoals, *“Uit de door verweerder gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.”*, *“Uit de motivering van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing dd. 29 maart 2022 blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen in verzoekers dossier zowel afzonderlijk als ook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.”*, *“Verweerder schendt het redelijkheidsbeginsel indien hij verzoekers verplicht om terug te keren naar Armenië, waarmee zij door hun lange afwezigheid en hun verregaande integratie in het land (verzoekers verblijven ononderbroken in België sinds de asielaanvraag in 2013), de banden verbroken hebben, louter en alleen om van daaruit de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Dit verzoek staat geenszins in verhouding tot de schadelijke gevolgen die hieruit voortvloeien voor verzoekers en hun kinderen.”*, tonen verzoekers niet aan dat verweerder hun verblijfsaanvraag op onzorgvuldige of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft behandeld.

2.17. Verzoekers' overtuiging dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheids-toezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Het eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.18. Verzoekers voeren met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissingen, in wat kan worden beschouwd als een tweede middel, een schending aan van de *“motiveringsverplichting + schending hoorrecht - art. 41 Handvest Grondrechten EU - schending art. 74/13 Vw., Schending van art. 24 Handvest Grondrechten EU + art. 5 van de Richtlijn 2008/115/EG dd. 16/12/2008 + van de artikelen 3 & 12 & 16 & 28 & 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989. Schending van artikel 8 E.V.R.M. (Verdrag van 04/11/1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden).”*

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

“De bestreden bevelen (dd. 29 maart 2022) (2 x Bijlage 13) werden op dezelfde dag (dd. 29 maart 2022) als de eerste bestreden beslissing genomen en ter kennis gebracht aan verzoekers op 12 april 2022.

Hieruit blijkt de verknochtheid tussen de bestreden bevelen en de eerste bestreden beslissing dd. 29 maart 2022 waarbij de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9bis Vw. onontvankelijk werd verklaard.

Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de eerste bestreden beslissing dd. 29 maart 2022 en anderzijds de bevelen om het grondgebied te verlaten, dienen met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling de beide bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 29 maart 2022 uit het rechtsverkeer te worden gehaald bij een gebeurlijke vernietiging van de eerste bestreden beslissing dd. 29 maart 2022.

Verzoekers wensen daarenboven de volgende bijkomende middelen op te werpen tegen de twee Bevelen dd. 29 maart 2022.

Verzoekers verblijven in België sedert augustus 2013 (wb verzoeker) en december 2013 (wb verzoekster).

Verzoekers zijn duurzaam lokaal verankerd.

Sedert hun aankomst in België hebben verzoekers, hun elfjarig dochtertje A. en hun drie in België geboren zoontjes G., °27/12/2016 ; H., °27/12/2016 en D., °27/12/2016 hechte sociale banden opgebouwd in de Stad Hasselt waar zij de voorbije jaren hebben geleefd.

Indien verzoekers het grondgebied zouden moeten verlaten, dient de scholing van A. te worden stopgezet en houdt dit een onderbreking in van het schooljaar.

Een terugkeer naar het land van zijn ouders leidt tot een delicate herintegratie in een totaal verschillend schoolsysteem waar bovendien een heel ander schrift wordt gehanteerd dat het kind niet kent aangezien zij in België steeds naar school is gegaan.

A. is sinds 2013 tot op heden ononderbroken naar school gegaan in België waar zij goede schoolresultaten behaalt en waar zij haar hobby's beoefent.

De door verweerder aangehaalde argumenten om aan verzoekers een Bevel af te leveren, houden een schending in van de motiveringsverplichting.

De bestreden beslissingen zijn als volgt gemotiveerd :

“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

In casu werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 Vw.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EG.

In de motivering van de twee Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 29 maart 2022 heeft verweerder met geen woord gerept over de lange verblijfsduur (meer dan acht jaren) van verzoekers in België en evenmin over het feit dat de drieling-zoontjes vanaf hun geboorte in 2016 zonder onderbreking in België hebben geleefd noch over het feit dat het elfjarig dochtertje pas twee jaar was toen zij naar België kwam en dat zij geen band heeft met het land van herkomst van haar ouders ; wat een schending van de motiveringsverplichting inhoudt.

Het is duidelijk dat verweerder niet op een zorgvuldige manier tewerk is gegaan.

Het loutere gegeven dat verweerder bij de motivering van de Bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 29 maart 2022 een verwijzing maakt naar het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum, zonder met één woord te spreken over het jarenlang verblijf in België van verzoekers en hun kinderen, kan onmogelijk als een afdoende motivering worden aanzien voor de door verweerder

uitgevaardigde Bevelen dd. 29 maart 2022.

Indien verzoekers en hun kinderen dienaangaande zouden zijn gehoord geweest door het Stadsbestuur van Hasselt, hadden zij meer inlichtingen kunnen verstrekken over hun langdurige verblijfssituatie in België ; hun totaal gemis aan opvangmogelijkheden in Armenië en het feit dat hun kinderen naar school gaan.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu van toepassing.

Indien verzoekers de gelegenheid hadden gekregen om meer toelichting te verschaffen betreffende hun langdurig verblijf in België ; het lopende schooljaar van A. en met de medische opvolging van zontje H. door de kindercardioloog in het Jessa Ziekenhuis, dan had verweerder hiermee krachtens artikel 74/13 Vw. rekening kunnen en moeten houden.

In artikel 74/13 Vw. is uitdrukkelijk voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van het derde land - iets wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

Voormelde bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vw.. als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG. een nuttig effect kent, dienden verzoekers in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken.

Het niet horen van verzoekers leidt er in casu daadwerkelijk toe dat verzoekers de mogelijkheid wordt ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een Bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben.

Verzoekers verwijzen naar het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C- 249/13 van 11 december 2014) waarin het Hof van Justitie heeft benadrukt dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert.

Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.

Het Hof deed uitspraak na een prejudiciële vraag van een Franse rechtbank.

Het Hof heeft aangaande het hoorrecht het volgende weerhouden :

- *Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, moet de betrokkene, volgens het Hof, tijdens een gehoor zijn standpunt kunnen weergeven over:*

- ° *de wettigheid van zijn verblijf,*

- ° *de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,*

- ° *en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer).*

- *De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij als betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen.*

- *De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit. maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.*

- *Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie.*

Hoorrecht in het algemeen

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

- haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht. waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

- artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

- artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

- de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13). eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

- de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07. Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90. Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13).

De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C- 383/13).

Waarborgen rechten van verdediging in Terugkeerrichtlijn

De EU-lidstaten moeten een terugkeerbesluit uitvaardigen zodra is vastgesteld dat het verblijf onwettig is, tenzij een uitzondering van toepassing is (artikel 6 Terugkeerrichtlijn).

Ze moeten bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit rekening houden met het belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander en het non-refoulementbeginsel eerbiedigen (artikel 5 Terugkeerrichtlijn).

Draagwijdte van het hoorrecht bij terugkeerbesluit

De Terugkeerrichtlijn specificeert niets over het hoorrecht bij een terugkeerbesluit.

Het Hof van Justitie benadrukt dat het hoorrecht ook geldt bij een terugkeerbesluit.

Het Hof verduidelijkt wat dit recht om gehoord te worden inhoudt bij een terugkeerbesluit:

De wijze waarop een onwettig verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van de Terugkeerrichtlijn. Namelijk de doeltreffende terugkeer van onwettig verblijvende derdelanders naar hun herkomstland (Achughabian C-329/11).

Het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Gelet op de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn ; artikel 41 Handvest Grondrechten EU ; artikel 74/13 Vw. ; in het licht van het arrest van 11 december 2014 (Hof van Justitie, C-249/13 van 11 december 2014), had verweerder aan verzoekers op voorhand minstens de gelegenheid moeten geven om gehoord te kunnen worden, hetgeen ten onrechte niet is gebeurd.

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Verzoekers zijn sinds 2013 in België woonachtig.

Hun drieling zoontjes zijn in 2016 in België geboren en lopen net als hun elfjarige zus A. school in België.

Het is vanzelfsprekend dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen, en met name wanneer verweerder een Bevel wenst te laten afleveren aan verzoekers, dat verweerder om evidente redenen het privé leven van verzoekers en de lange duur van verblijf in België dient te respecteren.

Verzoekers hebben recht op eerbiediging van hun gezinsleven conform art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Art. 8 van het Verdrag voorziet in zijn tweede lid dat inmenging m.b.t. de uitoefening van dit recht slechts toegestaan is wanneer dit in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid en de openbare veiligheid.

Verzoekers vormen in geen enkel opzicht een gevaar voor de Belgische openbare orde of voor de openbare veiligheid.

Art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens is geschonden door het bestreden Bevel.

Door de Raad van State wordt art. 62 van de Vreemdelingenwet in samenhang met art. 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in die zin geïnterpreteerd dat de redengeving van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing een afweging moet bevatten tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de inbreuk op het recht op gezinsleven van betrokkenen :

"Op grond van art. 62 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM moet uit de motieven zelf van een uitzettings- of uitwijzingsbeslissing blijken dat de overheid heeft afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling.

Uit de motivering van de bestreden bevelen dd. 29 maart 2022 blijkt nergens dat dergelijke afweging is gebeurd, maar wordt enkel verwezen naar het feit dat :

"Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum".

Art. 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden wordt om deze reden geschonden door de bestreden beslissing.

Dat er in casu wel degelijk sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM. hoeft niet in vraag te worden gesteld ; getuige hiervan de méér dan 200 stavingsstukken (waaronder schoolattesten ; attesten integratie ; bewijzen tewerkstelling ; aanbevelingsbrieven ; foto's etc. etc.) die bij de aanvraagmachtiging cfr. art. 9bis Vw dd. 3 november 2020 waren toegevoegd.

Verzoekers zijn verregaand geïntegreerd binnen de lokale gemeenschap van hun verblijfplaats in Hasselt.

Dat er in casu sprake is van een inmenging door verweerder in het privé- en/of familie- en gezinsleven van verzoekers, staat buiten kijf.

Verweerder had (cfr. artikel 8, eerste lid van het EVRM) een billijke afweging dienen te doen en rekening dienen te houden met de elementen die in het administratief dossier aanwezig waren.

Verweerder had moeten weten dat door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (en terug te keren naar Armenië) het privé leven van verzoekers daadwerkelijk zal worden gehypothekeerd.

Minstens had verweerder moeten weten dat verzoekers zouden worden geconfronteerd met onoverkomelijke hinderpalen en die verhinderen dat het gezins- en privéleven in Armenië normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.

Om die redenen had verweerder het gezinsleven van verzoekers in België dienen te handhaven.

Het is dan ook bewezen dat er in de bestreden beslissing een disproportionaliteit bestaat tussen de belangen van verzoekers en deze van de Belgische Staat wat maakt dat verweerder een positieve verplichting had om verzoekers recht op privé leven in België te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM staat vast.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 29 maart 2022 (waaronder de beide Bevelen om het grondgebied te verlaten : 2 x Bijlage 13) te worden vernietigd."

2.19. Wat betreft de aangevoerde schending van "de artikelen 3 & 12 & 16 & 28 & 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989" alsook van "Art.24 Handvest Grondrechten EU" stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten om concreet uit te werken op welke wijze zij deze bepalingen geschonden achten door de tweede en derde bestreden beslissing.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, dat verzoekers geschonden achten, werd omgezet in Belgische wetgeving, namelijk in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd. Zij kunnen derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de voornoemde bepaling van de Terugkeerrichtlijn inroepen.

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is niet gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. Verzoekers kunnen er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord in de procedure die heeft geleid tot de bestreden beslissingen.

Deze onderdelen van het middel zijn bijgevolg onontvankelijk.

2.20. Daargelaten de correctheid van verzoekers' stelling dat gelet op de nauwe samenhang tussen de bestreden beslissingen, een vernietiging van de eerste bestreden beslissing inhoudt dat de bevelen om het grondgebied te verlaten uit het rechtsverkeer dienen te worden gehaald, volstaat het te stellen dat gezien het middel ontwikkeld tegen de eerste bestreden beslissing niet gegrond wordt bevonden, de bevelen om het grondgebied te verlaten ook niet uit het rechtsverkeer moeten worden gehaald.

2.21. Voor zover verzoekers met de aangevoerde schending van de "motiveringsverplichting" de schending van de formele motiveringsplicht aanklagen, wijst de Raad erop dat de bevelen om het grondgebied te verlaten een duidelijke motivering in rechte en in feite bevatten. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers het bevel worden gegeven het grondgebied binnen dertig dagen te verlaten, omdat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum en verzoekster niet van een geldig visum.

2.22. Verzoekers betogen dat verweerder "met geen woord rept over de lange verblijfsduur (meer dan acht jaren) van verzoekers in België en evenmin over het feit dat de drieling-zoontjes vanaf hun geboorte in 2016 zonder onderbreking in België hebben geleefd noch over het feit dat het elf-jarig dochtertje pas twee jaar was toen zij naar België kwam en dat zij geen band heeft met het land van herkomst van haar ouders". Op dezelfde dag dat de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers werden genomen, trof verweerder de eerste bestreden beslissing. In deze beslissing werd specifiek ingegaan op de voormelde elementen. Verweerder motiveert hierin duidelijk waarom deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verzoekers toelaten hun aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen. Dit houdt dus in dat verzoekers moeten terugkeren naar hun land van herkomst, oponthoud of verblijf om aldaar een aanvraag in te dienen. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekers nog de verwachting

koesterden dat verweerder in de bevelen om het grondgebied te verlaten dit alles nog eens zou dienen te herhalen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.23. Verzoekers hameren er voorts op dat de scholing van A., hun oudste kind, moet worden stopgezet en dat dit een onderbreking inhoudt van het schooljaar. Verzoekers kunnen echter niet worden gevolgd in hun betoog. Het staat hen immers vrij een verlenging van de uitvoeringstermijn van de bevelen om het grondgebied te verlaten aan te vragen bij verweerder op grond van artikel 74/14, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet zodat ze het grondgebied kunnen verlaten tijdens een schoolvakantie waarna kan worden aangesloten bij een school in Armenië. Verzoekers hameren opnieuw op het feit dat er aldaar een ander schrift wordt gehanteerd waarmee de kinderen niet vertrouwd zijn, maar hiervoor volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. De overgang van het schoolstelsel in België naar dat van Armenië zal weliswaar niet makkelijk verlopen maar zoals de eerste bestreden beslissing het stelt, *“gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen (namelijk vijf jaar voor de drieling en tien jaar voor hun dochter), redelijkerwijze van uit kan worden gegaan dat zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal - waarvan zij trouwens al minstens noties hebben - en onderwijs in het land van herkomst beschikken”*. Verzoekers brengen hiertegen niets concreets in. Het volstaat ook niet om erop te wijzen dat A. ononderbroken naar school gaat en goede schoolresultaten behaalt en hier hobby's heeft. Hiermee kunnen ze geen afbreuk doen aan wat in de eerste beslissing kan worden gelezen, met name: *“Betrokkenen beroepen zich op de scholing van hun kinderen in België. Ter staving hiervan leggen ze de schoolrapporten voor evenals kleuterdiploma's, attesten van regelmatige lesbijwoning en verschillende klasfoto's. Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden.”* Op 17 oktober 2022 sturen verzoekers naar de Raad nog attesten van regelmatige lesbijwoningen van hun kinderen, opgesteld op 6 oktober 2022. Deze kunnen aan het voormelde geen afbreuk doen. Los van de vaststelling dat ze dateren van na het treffen van de bestreden beslissingen en hierdoor de onwettigheid ervan niet kunnen aantonen, bevatten ze geen andere informatie dan dat de vier kinderen regelmatig naar school gaan, wat verweerder gekend is.

2.24. Verzoekers achten artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden. Deze wetsbepaling verplicht verweerder om, voorafgaand aan de totstandkoming van een verwijderingsmaatregel, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder zich van deze verplichting heeft gekweten. Immers bevindt zich in het administratief dossier een synthesesnota, opgesteld door attaché A.K. op 25 maart 2022, waarin kan worden gelezen:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

-> hoger belang van het kind wordt niet geschaad daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst, evenmin behoeft de scholing een speciale infrastructuur die niet beschikbaar is. De drie jongste kinderen moeten hun basisonderwijs nog opstarten.

2) Gezins- en familieleven:

-> de bestaande gezinscel blijft volledig behouden, betrokkenen beschikken over een ruim familiaal netwerk in Armenië

3) Gezondheidstoestand:

-> betrokkenen beroep zich op medische elementen mbt hun zoon H. maar uit de voorgelegde attesten blijkt geen tegenindicatie tot reizen noch wordt reizen afgeraden”

2.25. Voor wat betreft het geschonden geachte hoorrecht, gaan verzoekers eraan voorbij dat ze bij hun in punt 1.3. bedoelde aanvraag alle elementen hebben kunnen aanbrengen waarop ze de aandacht van verweerder wensten te vestigen en die volgens hen maken dat ze niet moeten terugkeren naar hun land van herkomst, oponthoud of verblijf om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Verzoekers hadden dus in het kader van deze aanvraag de mogelijkheid om alle volgens hen nuttige

elementen en stukken ter staving voor te leggen aan het bestuur, zodat zij in de mogelijkheid waren hun standpunt ter zake naar voor te brengen. Uit het arrest Mukarubega van het Hof volgt dat, indien men enige tijd voor het terugkeerbesluit in het kader van een andere beslissing effectief werd gehoord en daadwerkelijk en nuttig voor zijn belangen kon opkomen, de lidstaat er niet toe is gehouden de persoon in kwestie opnieuw te horen (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§ 67 tem 70). Verzoekers stellen dat indien zij wel de mogelijkheid hadden gekregen te worden gehoord door verweerder alvorens deze de bevelen om het grondgebied te verlaten gaf, zij meer toelichting hadden kunnen verschaffen over hun langdurig verblijf in België, hun drieling die hier is geboren en naar school gaat, over het lopend schooljaar van hun oudste kind A. en over de medische opvolging van zoontje H. door de kindercardioloog in het Jessa ziekenhuis. Verzoekers doen hiermee niet meer dan de elementen te herhalen die ze reeds hebben aangekaart in hun in punt 1.3. bedoelde aanvraag. Zoals reeds vaker gesteld, heeft verweerder over deze elementen geoordeeld in de eerste bestreden beslissing en kwam hij tot de conclusie dat deze verzoekers niet toelaten om hun aanvraag om verblijfsmachtiging alhier in te dienen, wat inhoudt dat zij naar hun herkomstland, land van oponthoud of verblijf moeten terugkeren om aldaar deze aanvraag in te dienen. Waar verzoekers nog poneren dat ze geen opvangmogelijkheden hebben in Armenië is dit niet meer dan een bloot betoog. Zij tonen dan ook niet aan dat mochten ze nog zijn gehoord door verweerder alvorens deze de bevelen om het grondgebied te verlaten gaf, hij tot andersluidende besluitvorming zou zijn gekomen. Verzoekers' lange theoretische uiteenzetting over het hoorrecht kan niet tot een andersluidende conclusie leiden.

2.26. Voor wat betreft de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM kunnen verzoekers vooreerst niet dienstig opwerpen dat er sprake is van een inmenging in hun privé- en gezinsleven in de zin van het tweede lid van deze verdragsbepaling. Immers betreft verzoekers' situatie geen situatie van voortgezet verblijf.

2.27. Opnieuw verwachten verzoekers afwegingen in de bevelen om het grondgebied te verlaten over artikel 8 van het EVRM, maar de Raad ziet niet in waarom dat zich opdringt als in de eerste bestreden beslissing, die samen met de bevelen om het grondgebied te verlaten werd getroffen, kan worden gelezen:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM dat geschonden zou worden in hoofde van hun kinderen omwille van hun lange verblijfsduur. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. (...) We stellen vast dat betrokkenen niet aantonen dat er nog familieleden van hen in België verblijven. In Armenië daarentegen beschikken ze, volgens hun eigen verklaringen afgelegd tijdens de asielpprocedure, over een ruim familiaal netwerk. De bestaande gezinseenheid blijft dan ook volledig behouden. (...) De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekers tonen niet aan dat zij of hun kinderen bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijven die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van hun sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekers tonen m.a.w. niet aan dat de banden die zij en hun kinderen met België zijn aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen van hun privéleven zodanig zijn gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). (...) Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

2.28. Verzoekers tonen, met hun overtuiging dat er wel degelijk sprake is van een gezins- en privéleven en van een inmenging hierin, dat er geen sprake is van een billijke afweging rekening houdend met de elementen die in het administratief dossier aanwezig zijn, dat hun privéleven in Armenië wordt gehypothekeerd en dat er onoverkomelijke hinderpalen zullen zijn die verhinderen dat ze aldaar een gezins- en privéleven verderzetten en dat er een disproportionaliteit is tussen hun belangen en die van de Belgische staat, niet aan dat de bovenvermelde overwegingen strijdig zijn met artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel, gericht tegen de tweede en derde bestreden beslissing, is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA